

Ce este întoarcerea la Dumnezeu? (5)

Spre ce trebuie să ne convertim

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 14.11.2018, Actualizat: 14.11.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuție. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Partea pozitivă a întoarcerii la Dumnezeu

Ajungem acum la ceea ce putem numi partea pozitivă a unei adevărate întoarceri la Dumnezeu. Am văzut că este o întoarcere la Dumnezeu de la idoli, o întoarcere la Dumnezeu de la toate acele lucruri care stăpâneau inimile și sentimentele noastre, de la deșertăciunile și nebuniile, de la poftele și plăcerile din care consta viața noastră în zilele de întuneric și orbire. Este, așa cum citim în Faptele apostolilor 26.18, o întoarcere la Dumnezeu de la întuneric și de sub puterea satanei și așa cum spune apostolul în Galateni 1.4, o întoarcere la Dumnezeu din acest veac rău.

Dar o adevărată întoarcere la Dumnezeu este mai mult decât aceasta. Aceasta este numai partea negativă a întoarcerii la Dumnezeu. Fără îndoială este un har demn de admirat, să fi eliberat o dată pentru totdeauna de răutatea și decăderea morală a vieții noastre de odinioară, de sclavia îngrozitoare a dumnezeului și stăpânitorului lumii acesteia, să fi scos dintr-o lume care zace în cel rău, eliberat de plăcerea față de păcat – de toate preferințele josnice, care ne stăpâneau odinioară. Noi nu putem fi destul de mulțumitori pentru toate aspectele legate de această latură a întrebării.

Dar repetăm încă o dată: adevărata întoarcere la Dumnezeu este mai mult decât aceasta. Dar dacă am rupt-o cu lumea și cu eul propriu, dacă am renunțat la plăcerile și desfrâul nostru de odinioară, dacă noi, într-un cuvânt, am spus adio la tot ce alcătua viața noastră în lumea aceasta, ce obținem în locul tuturor acestor lucruri?

Aduși la Dumnezeu

Capitolul nostru ne dă cu un cuvânt un răspuns clar, precis și suficient la această întrebare: „V-ați întors la Dumnezeu”.

Măreț răspuns! Da, nespus de mare pentru toți care au înțeles ceva din însemnătatea și dimensiunea lui. Ce am primit eu pentru idoli mei de odinioară? Pe Dumnezeu. Pentru plăcerile deșarte și păcătoase ale lumii acesteia? Pe Dumnezeu. Pentru bogățiile, onoarea și distincțiile ei? Pe Dumnezeu. Ce a primit fiul pierdut în locul zdrențelor din țara îndepărtată? Haina cea mai de preț din casa tatălui. În locul roșcovelor, pe care le mâncau porcii? Vițelul îngrășat. În locul slujbei josnice din țara îndepărtată? Sărutările, inima și masa tatălui.

Nu este aceasta un schimb minunat? Nu posedăm noi în cunoscuta, dar neschimbat de frumoasă istorisire despre fiul pierdut o prezentare potrivită și insistentă despre adevărata întoarcere la Dumnezeu? Ce schimbare, ce întoarcere desăvârșită descoperim în ea! Nici o limbă omenească nu poate descrie sentimentele care trebuie să fi copleșit pe cel întors înapoi, atunci când tatăl l-a strâns la inima lui și i-a descoperit toată dragostea și bunătatea lui. Zdrențele, roșcovele, sclavia, lipsa, foamea, necazul, toate, absolut toate s-au sfârșit pentru totdeauna; și în locul acestora a savurat bucuria de nespus de a fi în casa tatălui, în patrie, și el a avut conștiința fericită că toată bucuria solemnă, care îl înconjură, a fost provocată de întoarcerea sa, da, că ea a făcut fericit pe tatăl său, că el l-a primit înapoi.

Probabil cineva va vrea să reproșeze, că toate acestea sunt numai un tablou. Pe drept este

așa, dar ce prezintă acest tablou? El prezintă o realitate dumnezeiască, măreață; este un tablou a ceea ce are loc la fiecare întoarcere la Dumnezeu, din momentul în care noi o privim din punctul de vedere ceresc. Întoarcerea la Dumnezeu nu este numai o simplă renunțare la lume cu toate deșertăciunile și nebuniile ei. Desigur ea include și acestea, dar este mult mai mult decât aceasta. Ea este o legătură cu Dumnezeu, o introducere în casa Tatălui, în familie; făcut – nu numai în vorbirea unei cărți de ritualuri inutile, ci în puterea Duhului și prin lucrarea puternică a Cuvântului – un copil al lui Dumnezeu, un mădular al lui Hristos și un moștenitor al Împărăției.

Aceasta este adevărata întoarcere la Dumnezeu. Fie ca cititorul să înțeleagă pe deplin adevărul celor spuse! Fie ca el să nu se dea mulțumit cu ceva mai puțin decât cu marea realitate a acestei întoarceri la Dumnezeu din întuneric la lumină, de sub puterea lui satan și a slujirii la idoli la Dumnezeu. Creștinul a fost adus acum așa de realmente la Dumnezeu, ca și cum el ar fi deja în cer. Aceasta ar putea apărea unora prea exagerat, dar este un adevăr binecuvântat. Apostolul Petru spune cu privire la acest punct: „Hristos, de asemenea, a suferit o singură dată pentru păcate, Cel Drept pentru cei nedrepti, ca să ne ducă” - în cer, când vom muri? O, nu, ci: „la Dumnezeu” (1 Petru 3.18), acum, în timpul prezent. Tot așa citim și în Romani 5.10,11: „Pentru că, dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea.”

Aceasta este o bază minunată. Vorbirea omenească nu poate exprima tot ce se cuprinde în afirmația „întors” sau „adus la Dumnezeu”.

Domnul nostru demn de adorare aduce pe toți, care cred în Numele Său, în prezența lui Dumnezeu, și anume în propria Sa plăcere desăvârșită. El ne aduce în aceeași poziție pe care o are El înaintea lui Dumnezeu.

Plinătate de binecuvântări cerești

El ne unește cu Sine Însuși și ne face să avem parte de tot ce are El și ce este El, desigur cu excepția dumnezeirii Sale. Noi am fost făcuți pe deplin una cu El.

- **Ioan 14.19:** Încă puțin și lumea nu Mă va mai vedea; dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi.

Și iarăși:

- **Ioan 14.27:** Vă las pacea; vă dau pacea Mea: Eu nu vă dau cum dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.
- **Ioan 15.11:** V-am vorbit acestea pentru ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină.
- **Ioan 15.15:** Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscut.

Așa citim și în acea rugăciune a Domnului din Ioan 17:

- **Ioan 17.18-24:** Cum M-ai trimis pe Mine în lume, și Eu i-am trimis pe ei în lume; și pentru ei Eu Mă sfințesc pe Mine Însumi, ca și ei să fie sfințiți în adevăr. Și nu cer numai pentru aceștia, ci și pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor; pentru ca toți să fie una, după cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Și Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum Noi suntem una: Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie făcuți desăvârșiți spre a fi una, ca să cunoască lumea că Tu M ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine. Tată, doresc ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii.

O binecuvântare mai înaltă și mai mare nu se poate imagina. Să fi făcut una pe deplin cu Fiul lui Dumnezeu, să ai parte de dragostea cu care El a fost iubit de Tatăl, să ai parte de pacea Sa, de bucuria Sa și de gloria Sa, aceasta este caracterul cel mai înalt, măsura cea mai înaltă a binecuvântării cu care poate fi binecuvântată o creatură. Să fi salvat de groaza unei condamnări veșnice, curățit, spălat, îndreptățit; și să fi introdus în tot ce a pierdut Adam și să fi introdus cer având un caracter deosebit - aceasta ar fi deja un har demn de admirat, o bunătate și o dragoste de nemăsurat. Dar să fi adus la Dumnezeu în toată favoarea singurului Său Fiu preaiubit, să fi strâns unit cu Fiul Său în poziția Sa înaintea lui Dumnezeu și odată să fi în slava Lui, aceasta este într-adevăr ceva ce numai inima lui Dumnezeu putea să gândească și numai puterea Sa putea să realizeze.

Deci toate acestea sunt incluse în întoarcerea la Dumnezeu, despre care vorbim. Așa de minunat este harul lui Dumnezeu, așa de mare este dragostea, cu care El ne-a iubit, pe când eram încă morți în păcatele și greșelile noastre, vrăjmași în gândirea noastră prin fapte rele, când slujeam tuturor feluri de poftes și plăceri, când eram slujitori la idoli, sclavi orbi ai lui satan și copii ai mâniei și umblam pe calea largă, care se sfârșește în condamnarea veșnică.

Dar cel mai mare dintre toate este faptul că atât Numele lui Dumnezeu este glorificat cât și inima Sa se bucură să ne introducă pe acest loc al binecuvântărilor de negrăit, al dragostei și slavei. Dragostea inimii Lui nu ar fi satisfăcută să ne dea un loc mai jos decât al Fiului Său. Apostolul putea să exclame cu privire la această bogăție minunată a harului:

- **Efeseni 1.3-7:** Binecuvântat fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești, în Hristos; după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste; El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit; în El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor, după bogățiile harului Său

Ce dragoste de nepătruns, ce plinătate de binecuvântare găsim aici! Este planul lui Dumnezeu să Se glorifice pe Sine Însuși în veacurile de nesfârșit ale veșniciei prin căile și acțiunile Sale cu noi. El vrea să arate înaintea întregului univers bogăția nespuse de mare a

harului Său în bunătate față de noi în Hristos Isus. Iertarea și îndreptățirea noastră, eliberarea noastră deplină, faptul că suntem plăcuți înaintea lui Dumnezeu, toate binecuvântările care ne-au fost dăruite în Hristos Isus, toate acestea vor sluji în veacurile viitoare la desfășurarea slavei dumnezeiești. Așa cum am remarcat deja, nu ar fi suficient pentru cerințele slavei lui Dumnezeu și nu ar corespunde sentimentelor inimii Sale, dacă noi am ocupa un alt loc decât acela pe care îl are Fiul Său preaiubit.

Toate acestea sunt așa de minunate, că aproape par de necrezut. Însă ele sunt demne de Dumnezeu și este plăcerea Sa să acționeze în felul acesta față de noi. Aceasta este suficient pentru noi. Desigur ar fi prea mare și prea minunat, da, imposibil, dacă noi înșine ar trebui să le obținem sau să le câștigăm, dar nu este prea mare pentru Dumnezeu, ca să ni le dăruiască. El acționează cu noi potrivit cu dragostea inimii Lui și pe baza demnității lui Hristos. Fiul pierdut ar putea să ceară să fie făcut un argat; dar aceasta era total imposibil. Nu ar fi corespuns sentimentelor inimii tatălui să-l aibă ca argat în casa sa. El trebuia să fie acolo ca fiu, sau să nu fie deloc acolo. Dacă ar fi vorba de meritele noastre, nu am putea avea pretenția de a poseda un loc de argat, și tot așa de puțin ca fiu. Dar, Dumnezeu fie preamărit!, El nu acționează după meritul nostru, ci potrivit cu dragostea care se revarsă a inimii Sale și spre lauda slavei Numelui Său.

Aceasta este, deci, adevărata întoarcere la Dumnezeu. Noi am fost aduși la Dumnezeu și nimic mai puțin decât aceasta. Noi nu ne-am întors numai de la idoli noștri, de orice natură ar fi aceștia, ci noi am fost aduși realmente în prezența lui Dumnezeu Însuși, ca să ne găsim bucuria în El, să ne lăudăm cu El, să umblăm cu El, să ne găsim în El toate izvoarele noastre, să ne desfășurăm din fântâna care nu seacă a dragostei Sale și să găsim în El răspuns la toate nevoile și problemele noastre, așa că sufletele noastre sunt pentru totdeauna și veșnic satisfăcute.

Care este răspunsul tău la binecuvântarea lui Dumnezeu?

Să ne reîntoarcem la idoli? Niciodată! Mai avem vreo dorință după lucrurile care ne preocupau odinioară? Dacă cunoaștem poziția noastră și practicăm partea noastră în Hristos, cu siguranță nu le vom mai dori. Mai avea fiul pierdut vreo dorință după porci și roșcovele lor, atunci când era în brațele tatălui, când a fost îmbrăcat cu haina cea mai bună și ședea la masa tatălui? Este imposibil să credem aceasta. Nu ne putem imagina că de pe buzele lui a ieșit un singur oftat după țara îndepărtată, atunci când se afla în acea casă minunată și binecuvântată a dragostei.

Noi vorbim în concordanță cu principiile divine. Cu regret sunt în zilele noastre așa de mulți care mărturisesc că s-au întors la Dumnezeu și care un timp înaintează bine, după cum se pare, dar care apoi încep repede să se răcească tot mai mult, să obosească și să devină nemulțumiți. Lucrarea în inima lor nu era una reală. Ei nu au fost aduși cu adevărat la Dumnezeu. Au renunțat un timp la idoli lor, dar nu au ajuns la Dumnezeu Însuși. Ei nu au găsit niciodată în El partea care să satisfacă inimile lor, nu au cunoscut niciodată adevărata însemnătate a părții cu El, nu au gustat niciodată satisfacția și liniștea inimii în Hristos. De aceea sărmana inimă nesatisfăcută a început după un timp să dorească după lume; s-au întors înapoi și au decăzut mult mai mult decât au fost vreodată în nebunia și deșertăciunea

lor.

Astfel de cazuri aduc foarte multă întristare și descurajare. Ele aduc ocară mare Numelui lui Hristos și deseori sunt un obstacol pentru sufletele care caută. Însă ele nu schimbă cu nimic adevărul; ele lasă neatinsă întrebarea cu privire la adevărata întoarcere la Dumnezeu. Un suflet întors cu adevărat la Dumnezeu nu este unul care s-a întors numai de la lumea actuală rea cu toate promisiunile și pretențiile ei, ci este unul care prin lucrarea prețioasă a Duhului Sfânt a fost călăuzit să găsească totul în Dumnezeu viu și în Fiul Său Isus Hristos, tot ceea ce el vrea să aibă pentru timpul de acum și pentru veșnicie. O astfel de persoană a sfârșit-o cu lumea în chip dumnezeiesc. Ea a rupt-o cu ea pentru totdeauna. Ea a lăsat să i se deschidă ochii, așa că ea poate vedea tot mai mult întreaga situație. Ea s-a judecat pe sine însăși în lumina prezenței lui Dumnezeu. Ea a măsurat situația cu etalonul crucii lui Hristos. Ea a cântărit-o cu cântarul sfințeniei și i-a întors spatele pentru totdeauna, ca să găsească un țel captivant și dominant în Persoana acestui Unicul binecuvântat – care a fost pironit pe lemnul blestemat, pentru ca nu numai s-o elibereze de focul veșnic, ci și de lumea actuală rea.

Ce înseamnă binecuvântările pământești față de cele cerești?

Cu cât ne vom preocupa mai mult cu 1 Tesaloniceni 1.9, cu atât mai mult va trebui să admirăm profunzimea, plinătatea și puterea acestui verset. Ce mult cuprind cuvintele: „întors de la idoli la Dumnezeu”! Înțelegem noi cu adevărat însemnătatea și puterea lor deplină? Este un lucru minunat pentru suflet să fie adus la Dumnezeu - să-L cunoaștem ca locul nostru de refugiu în toate slăbiciunile și nevoile noastre, ca izvor al bucuriei noastre, ca putere a noastră și scut al nostru, ca Conducător și Mângâietor al nostru, ca Cel ce este totul și în toate pentru noi, să te sprijini cu totul de El și să fi în totul dependent de El.

Cititorul meu drag, cunoaște inima ta măreția tuturor acestor lucruri? Dacă ești un copil al lui Dumnezeu, un suflet care s-a întors cu adevărat la Dumnezeu, atunci este privilegiul tău fericit să cunoști aceste lucruri, și să nu fi mulțumit fără ele. Nimic altceva nu poate face inima omenească mulțumită și fericită, decât numai Dumnezeu. Lumea întreagă nu este în stare să satisfacă dorințele inimii și să liniștească poftele ei. Dacă am poseda toate bogățiile și toate comorile lumii și dacă ne-ar sta la dispoziție toate desfătărilor, pe care le poate oferi bogăția, inima ar dori totuși mai mult; ar rămâne permanent în urmă un gol trist, pe care nimic de pe pământ nu-l poate umple.

Să privim istoria lui Solomon. Să-l auzim ce ne împărtășește din experiența lui:

- **Ecclésiastul 1.12-2.11:** Eu, Ecclésiastul, am fost împărat peste Israel în Ierusalim. Și mi-am pus inima să caut și să cercetez cu înțelepciune despre tot ce se face sub ceruri: aceasta este o preocupare neplăcută pe care a dat-o Dumnezeu fiilor oamenilor, ca să fie chinuți cu ea. Am văzut toate lucrările care se fac sub soare; și, iată, totul este deșertăciune și goană după vânt! Ce este strâmb nu se poate îndrepta și ce lipsește nu se poate număra. Am vorbit cu inima mea, zicând: „Iată, am ajuns mare și am dobândit înțelepciune mai mult decât toți cei care au fost înainte de mine peste Ierusalim și inima mea a văzut multă înțelepciune și cunoștință”. Și mi-am pus inima la cunoașterea înțelepciunii și la cunoașterea nebuniei și a prostiei; am aflat că aceasta de asemenea

este goană după vânt. Pentru că în multă înțelepciune este mult necaz; și cel care înmulțește cunoștința înmulțește durerea. Am zis în inima mea: „Vino acum să te încerc cu bucurie: deci bucură-te de plăcere!” Dar, iată, aceasta de asemenea este deșertăciune. Am zis despre râs: „Nebunie!” Și despre bucurie: „Ce folosește aceasta?” Am căutat în inima mea cum să-mi înveslesc trupul cu vin, în timp ce îmi voi conduce inima cu înțelepciune, și cum să stăpânesc nebunia, până voi vedea ce este bine pentru fiii oamenilor să facă sub ceruri în toate zilele vieții lor. Mi-am făcut lucruri mari: mi-am construit case, mi-am plantat vii. Mi-am făcut grădini și parcuri și am plantat pomi în ele, de orice fel de rod. Mi-am făcut iazuri de apă, să ud cu ele pădurea unde cresc arborii. Am dobândit robi și roabe și am avut robi născuți în casa mea; am avut de asemenea mari averi de cirezi și turme, mai mult decât toți cei care au fost înainte de mine în Ierusalim. Mi-am adunat argint și aur și comori ca de împărați și de provincii; mi-am adus cântăreți și cântărețe și desfătărilor fiilor oamenilor: o soție și țiiitoare. Și am devenit mare și i-am întrecut pe toți cei care au fost înainte de mine în Ierusalim; totuși înțelepciunea mea a rămas cu mine. Și orice au dorit ochii mei nu le am refuzat, nu mi-am oprit inima de la nici o bucurie; pentru că inima mea s-a bucurat de toată truda mea și aceasta mi-a fost partea din toată truda mea. Apoi am privit la toate lucrările pe care mâinile mele le-au lucrat și la truda cu care m-am trudit ca să le fac; și, iată, totul era deșertăciune și goană după vânt și nu am avut nici un folos sub soare.

Aceasta este sentința asupra tuturor surselor pământești, venită din gura unui om care a posedat tot ce poate oferi pământul; căruia i-a fost îngăduit să golească paharul bucuriilor omenești și pământești. Ce au fost toate acestea? „Deșertăciune și goană după vânt.” – „Toate lucrurile sunt pline de frământare, așa cum nimeni nu poate spune. Ochiul nu se satură văzând, nici urechea nu se mulțumește auzind” (Eclesiastul 1.8). Sărmana inimă omenească nu se poate sătura niciodată cu ceea ce pământul acesta îi poate da. Apele pământești nu pot liniști setea sufletului nemuritor. Lucrurile pământului acesta nu pot, chiar dacă ele ar fi nepieritoare, face cu adevărat fericiți. „Totul este deșertăciune și goană după vânt.”

Fiecare om, mai devreme sau mai târziu, trebuie să cunoască adevărul acestor cuvinte. Omul ar putea acum să-și închidă urechea înaintea acestora, ar putea să refuze să asculte de vocea care atenționează a Duhului; el ar putea să-și închipuie, că lumea aceasta îi poate oferi adevărata mângâiere și adevărata fericire; el ar putea să alerge cu înflăcărare după bogățiile ei, onoarea ei, decorațiile ei și plăcerile ei, dar el va trebui să facă experiența, că nimic nu-l poate satisface, că totul este deșertăciune. Cât de îngrozitor însă, dacă el ajunge prea târziu la această cunoaștere, dacă el, asemenea omului bogat din pildă, își deschide ochii în chinurile focului veșnic! Cine ar putea descrie groaza unui suflet care se vede pentru veșnicie alungat dinaintea prezenței lui Dumnezeu și în întunericul cel mai de afară, în locul unde este plânsul, țipetele și scrâșnirea dinților? Chiar și gândul la aceasta este îngrozitor. Ce va fi atunci realitatea? Ce va fi să te regăsești cândva în chinurile schingiuitoare ale iadului, de partea cealaltă a prăpastiei de netrecut, unde niciodată nici măcar o singură rază de speranță nu va străpunge întunericul dens, îngrozitor, al veșniciei?

Vai! Dacă oamenii s-ar gândi la timp la aceste lucruri îngrozitoare și să fugă de mânia care va veni, înainte de a fi prea târziu! Însă dumnezeul lumii acesteia le-a orbit mintea, „ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei” (2

Corinteni 4.4). El îi încătușează cu lucrurile prezentului – afaceri, goana după câștig, plăceri, îngrijorări, poftă, cu tot ce este posibil, dar numai cu un lucru nu, cu care dacă sunt comparate toate lucrurile pământești, acestea nu sunt nimic pe cântar, decât numai praf.

Dacă nu ne încredem numai în Dumnezeu

Dar să revenim la subiectul nostru. Este dorința noastră fierbinte să punem pe inima cititorului creștin, să înțeleagă cât de deosebit de important este să-și găsească în Dumnezeu cel viu toate sursele lui de ajutor. Noi ne-am îndepărtat numai pentru o clipă de la acest punct, ca să adresăm o atenționare fiecărui om neîntors la Dumnezeu și nepăsător, căruia îi cad în mână aceste rânduri. Noi îl rugăm cu toată stăruința, să se întoarcă la Dumnezeu. Pe cititorul creștin însă îl rugăm să caute o părtășie mai profundă cu Dumnezeu, la care el s-a întors prin har. În timp ce scriem aceste pagini despre tema măreață a „întoarcerii la Dumnezeu”, avem două lucruri înaintea ochilor. Putem spune cu adevărat că dorim fierbinte să vedem suflete prețioase întoarse la Dumnezeu și suflete întoarse la Dumnezeu bucuroase.

Simțim tot mai mult cât este de necesar, ca creștinii credincioși să dovedească în viața lor zilnică, că au găsit în Dumnezeu liniștea desăvârșită pentru inima lor. Aceasta este foarte important în relațiile cu lumea. Este un mare câștig, dacă prin har noi am fost făcuți capabili să spunem lumii că noi suntem independenți de ea; însă noi putem spune aceasta numai dacă suntem permanent conștienți de ce avem în Dumnezeu. Aceasta oferă întregii noastre comportări o putere morală. Ne eliberează pe deplin de înclinația noastră să ne rezemăm pe sprijinitori omenești și să ne găsim refugiu la izvoarele de ajutor omenești. În privința aceasta noi toți ne putem acuza mai mult s-au mai puțin; cât de sigur aceasta conduce la dezamăgire pentru noi și dezonorare pentru Dumnezeu.

Cât de mult suntem înclinați să căutăm la semenii noștri ajutor, sfat și mângâiere, în loc să ne îndreptăm privirea exclusiv spre Dumnezeu! Aceasta este o mare greșeală din partea noastră. În principiu atunci uităm izvorul apei vii și ne construim puțuri crăpate, care nu țin apă (Ieremia 2.13). La ce ne mai putem atunci aștepta? Care va trebui să fie urmarea? Uscăciune și secetă. Dumnezeu nostru va permite în marea Sa credincioșie, ca semenii noștri să ne părăsească, ca prin aceasta să ne arate cât de nebunesc este să te sprijini pe un braț de carne.

Să ascultăm ce spune profetul despre această întrebare importantă cu privire la umblarea noastră practică:

- **Ieremia 17.5-8:** Așa zice Domnul: „Blestemat este omul care se încrede în om și care își face carnea braț al său și a cărui inimă se depărtează de D Și va fi ca un tufiș în pustiu și nu va vedea când va veni binele; ci va trăi în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărat și nelocuit. Bindecuvântat este omul care se încrede în Domnul și a cărui încredere este Domnul! Pentru că el va fi ca un copac plantat lângă ape și care își întinde rădăcinile spre râu și nu va vedea când va veni arșița, ci frunza lui va fi verde; și nu se va îngrijora în anul de secetă, nici nu va înceta să dea rod“.

Este deosebit de bine să te sprijini pe brațul Dumnezeului cel viu, în toate timpurile, în toate

locurile și în toate împrejurările să-ți găsești refugiu și ajutor în El. El niciodată nu dezamăgește o inimă care se încrede în El. El nu ne va părăsi niciodată. Probabil că El consideră că este bine să ne lase să așteptăm răspunsul la strigătul nostru; dar timpul, pe care îl petrecem în așteptare, este un timp petrecut bine, și când apoi vine răspunsul, inimile noastre se umplu de laudă și mulțumire, și noi suntem capabili să spunem: „Ce mare este bunătatea Ta pe care ai păstrat-o pentru cei ce se tem de Tine, pe care o arăți celor ce se încred în Tine, înaintea fiilor oamenilor!” (Psalmul 31.19).

Este un lucru minunat, să fi capabil, să te încrezi în Dumnezeu în fața fiilor oamenilor și să mărturisești a-tot-suficiența Sa pentru toate nevoile noastre. Dar aceasta trebuie să fie o realitate, și nu o simplă mărturisire. Nu are nici o valoare să vorbești de faptul că noi ne sprijinim pe Dumnezeu, dacă noi în același timp privim într-un fel sau altul la un sărman muritor, ca să primim ajutor de la el. Dar, vai! Cât de des ne înșelăm singuri în felul acesta! În timp ce vorbim limba încrederii în Dumnezeu, privim la un om și îi facem cunoscut nevoile noastre. Ne înșelăm singuri și dezonorăm pe Dumnezeu; și sfârșitul este întotdeauna dezamăgirea și rușinarea feței.

Ce înseamnă să te încrezi în Dumnezeu?

Să ne gândim cu toată seriozitatea la aceste lucruri și cu toată sinceritatea, dragul meu cititor creștin! Să căutăm să înțelegem adevărata însemnătate a acelor cuvinte importante „întors la Dumnezeu”! Ele conțin, dacă avem voie să spunem așa, natura propriu-zisă a adevăratei fericiri și sfințeniei. Dacă inima s-a întors cu adevărat la Dumnezeu, ea a descoperit taina dumnezeiască a păcii, a liniștii și a satisfacerii desăvârșite; ea își găsește totul în Dumnezeu.

Sunt eu într-o situație oarecare dificilă? Eu pot privi spre Dumnezeu, ca să fiu călăuzit de El. El a făgăduit să mă călăuzească cu privirea ochilor Săi. Și ce Conducător desăvârșit este El!

Pot oamenii să-mi facă ceva mai bun? Cu siguranță nu! El vede finalul de la început. El cunoaște toate legăturile și relațiile mele. El este un Călăuzitor care nu înșală. Înțelepciunea Lui nu poate niciodată duce în rătăcire, și pe lângă aceasta El mă iubește în chip desăvârșit. Unde aș putea să găsesc un Conducător mai bun?

Sunt în necaz? Eu pot merge cu necazul meu la Dumnezeu. El este posesorul cerului și al pământului. Comorile universului stau la dispoziția Lui. El mă poate ajuta, dacă El consideră că este bine; și dacă nu mă ajută, atunci întristarea va fi mult mai bună pentru mine, decât eliberarea din ea. „Iar Dumnezeul meu vă va împlini orice trebuință, potrivit bogățiilor Sale, în glorie, în Hristos Isus” (Filipeni 4.19). Nu este aceasta suficient?

Izvoare de ajutor omenești

De ce să caut ajutoare omenești? De ce să mă depărtez de un astfel de Dumnezeu și să merg cu nevoile mele la o ființă omenească? Aceasta înseamnă de fapt să renunț la terenul credinței și al unei vieți de dependență de Dumnezeu. În sens strict este o dezonorare a Tatălui nostru.

Dacă cer ajutor de la un prieten, aceasta înseamnă totodată că spun, că Dumnezeu m-a dezamăgit. Este o înșelăciune la Tatăl meu iubit, care m-a primit cu trup, suflet și duh, pentru ca să acționeze pentru mine în timp și veșnicie. Dumnezeu S-a obligat să poarte grijă de toate nevoile mele, oricât ar fi ele de mari, de numeroase, de diferite. „El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe propriul lui Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El?”

Însă uneori auzim oameni spunând că Domnul le-a poruncit sau le-a pus pe inimă, să se adreseze la surse omenești. Aceasta este realmente foarte îndoielnic. Nicidecum nu este posibil ca Dumnezeu nostru să ne călăuzească vreodată să părăsim izvorul apelor vii și să ne folosim de fântâni care nu țin apă. Cuvântul Său este: „Cheamă-Mă în ziua necazului: Eu te voi salva și tu Mă vei glorifica!” (Psalmul 50.15).

Desigur, Dumnezeu folosește creaturile Sale ca unelte, ca să ne ajute în vremuri de nevoie; dar aceasta este cu totul altceva. Apostolul putea spune: „Dar Cel care îi mângâie pe cei smeriți, Dumnezeu, ne-a mângâiat prin venirea lui Tit” (2 Corinteni 7.6). Pavel aștepta mângâiere de la Dumnezeu, și Dumnezeu l-a trimis pe Tit, ca să-l mângâie. Dacă Pavel ar fi privit la Tit, cu siguranță ar fi fost dezamăgit.

Așa este întotdeauna. De aceea în toate greutățile și nevoile noastre ochii noștri ar trebui să fie îndreptați numai spre Dumnezeu. Noi ne-am întors de la idoli „la Dumnezeu”, și El ar trebui să fie în toate împrejurările singurul nostru loc de refugiu. Noi ne putem adresa Lui pentru sfat, ajutor, călăuzire, compasiune, cu un cuvânt, pentru tot ce ne trebuie. „Dar tu, suflete al meu, odihnește-te în pace în Dumnezeu, pentru că de la El vine ce aștept. Numai El este stânca mea și mântuirea mea, turnul meu înalt: nu mă voi clătina” (Psalmul 62.5,6).

Dar probabil cineva ar putea întreba, nu ne va face această obișnuință, de a privi numai la Dumnezeu, să subapreciem canalele prin care El lasă harul să curgă spre noi? Tocmai opusul. Cum aș putea eu să subapreciez pe cineva, care tocmai a fost trimis de Dumnezeu la mine ca unealtă a Sa, ca să împlinească nevoile mele? Imposibil. Eu îl prețuiesc ca pe un canal, însă fără să mă îndrept spre el ca spre o sursă de ajutor. În aceasta constă toată diferența. Noi nu avem voie niciodată să uităm ce înseamnă adevărata întoarcere la Dumnezeu; noi am fost aduși la Dumnezeu, și este deosebit de sigur, că noi, dacă am fost aduși la Dumnezeu, am venit la El ca să găsim în El o protecție desăvârșită pentru ochii noștri, un țel desăvârșit pentru inima noastră, o bogăție desăvârșită pentru toate nevoile noastre, începând de la prima și până la ultima nevoie. Un suflet cu adevărat întors la Dumnezeu s-a îndepărtat de la orice încredere în creaturi, în speranțe omenești și așteptări lumești, pentru ca tot ce el are nevoie să găsească în Dumnezeul viu și adevărat – și aceasta pentru totdeauna.

Tradus de la: [Was ist Bekehrung? \(5\)](#)

Din *Botschafter des Heils in Christo*
Completări după original „Conversion: What is it?”
din *Miscellaneous Writings*, vol. 3

Traducere: Ion Simionescu